

Udtalelsen en mere udformet Karakter end i den enkelte Sætning, som Socialdemokratiet har foreslaaet.

Vor Aarsag til at foreslaa en særlig Dagsorden er altsaa for det første dette, men dernæst tillige den Motivering, som blev givet for Socialdemokraternes Dagsorden, idet denne særlig henholdt sig til en enkelt Side i Ministeriets Politik, og den Udtalelse overfor de Konservative, at hvis de ønskede at ændre noget paa Dagsordenen, naar blot et enkelt Ord fandtes deri, saa havde man ikke noget derimod. Det vil altsaa sige, at man i Formen — jeg ved ikke, om man virkelig har tænkt det —, men i Formen har kunnet tænke sig en politisk Dagsorden, der kunde fremkalde en anden politisk Kombination her i Tinget og en Kombination, hvori de Konservative stod sammen med Socialdemokratiet. Paa en saadan politisk Kombinations Mulighed tror jeg ikke, og vi vil i hvert Fald ikke være med i den. Derfor mener vi, at vi maa fremsætte en særlig politisk Udtalelse af Mistillid til Ministeriet — jeg skal oplæse den ved Slutningen af mine Udtalelser.

Det andet Forhold, som har præget denne Debat, er Spørgsmaalet om Statsministerens Ansvar i et særligt Anliggende. Den højtærede Statsminister sagde, at Rygterne om Rekonstruktionen af Ministeriet og Diskussionen om Rekonstruktionens Grund skulde han ikke komme ind paa, han skulde bede Tinget om at henholde sig til de enkelte Ministres Udtalelser og deriblandt til den afgaaede Handelsministers Udtalelse om, at han gentagne Gange havde begæret sin Afsked. Ja, det er meget rigtigt, dette har den afgaaede Handelsminister gentagne Gange offentligt udtalt, og han har meddelt den Dag, nemlig en Dag sidst i September, da han tilskrev Venstres Forening i Nyborg, at han ikke længere vilde stille sig. Jeg har derfor læst den forhenværende Handelsministers Meddelelse om, at han flere Gange havde begæret Afsked i den sidste Tid, saaledes, at han tog Konsekvensen af 9. Juli-Erklæringen og den Misbilligelse og Kritik, den havde mødt, da den ikke viste sig at holde. Naar han har gjort det, saa har han taget en Stilling, som er agtværdig, og det er beklageligt, at kun den ene af de to Ministre, som stod sammen den 9. Juli, har taget denne Stilling.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, som senere vilde vende tilbage til andre Udtalelser af mig, vilde straks berigtige en enkelt Udtalelse, nemlig den, som gik ud paa, at han stærkt havde angrebet Statsminister Neergaard umiddelbart efter, at

Rekonstruktionsaffæren var blevet oplyst. Han sagde, at jeg havde ment, at han den Gang af Stemninger havde ladet sig drive til at angribe Statsministeren og nu var advaret om at komme bort fra disse Stemninger og derfor, da det viste sig, at de var tilstrækkelig bortvejret, forsvarer ham. Det er nu ikke nøjagtigt, hvad jeg har sagt. Jeg har sagt, at det var Stemningsmennesket i det ærede Medlem, som var kommet op den Gang, og jeg beklager, at det ærede Medlem ikke har forstaaet den Tone, der var i Vendingen: Stemningsmennesket. Men naar det ærede Medlem skal have det lige ud, maa jeg sige, at min Mening var, at det var et meget beregnende Angreb, han rettede mod Statsministeren den Gang.

Den Dag, da den højtærede Statsminister stod vanskeligt, og da en Storm syntes at ville styrte ham og Handelsministeren over Ende i Løbet af et Øjeblik, skrev det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen en Artikel i sit Blad „København“, som hedder „Ministeriet og Landmandsbanken“. Han siger om dette, idet han skildrer, hvad der forelaa i Juli: „Under disse Forhold er der grebet fejl. Om Landmandsbankens Communiqué af 9. Juli har vi sagt vor Mening. Det blev af Publikum opfattet som en Tilkendegivelse af, at alle Tab var afskrevet og Landmandsbankens Aktier den daværende Kurs værd, samt at det var Bankinspektørens Opførelse, der laa til Grund for denne Bedømmelse. Man kan pege paa nu, at en Analyse af Aktstykket vil vise, at det stod der ikke i det. Men saadan blev det opfattet af Publikum og kommenteret af Pressen.“ Det er nøjagtigt det samme, som jeg har sagt i dette Ting. Det ærede Medlem skildrer derefter, hvad man nu ved, og saa fortsætter han: „Mod disse Forhold kan der rettes Kritik, og denne rammer ogsaa de to Medlemmer af Ministeriet, som var vidende om de virkelige Forhold, men som under Ansvar for den alvorlige Situation fandt sig foranlediget til at imødekomme Nationalbankens Krav om Hemmeligholdelse endog i den Grad, at Ministeriets øvrige Medlemmer ikke blev sat i Kundskab om de af Bankinspektøren anslaaede Tab. For alle disse Forhold er der gjort Rede overfor Rigsdagen, og det er godt saaledes. End ikke den Omstændighed er der lagt Skjul paa, at der er Meningsforskel indenfor Ministeriet om Aktionen af 9. Juli. For denne kan der efter vor Mening kun føres eet Forsvar: det, Statsminister Neergaard førte i sin lige saa alvorlige som virksomhedsfulde Tale“ — og saa citerer det ærede Medlem, hvad Statsministeren sagde om det Ansvar, der hvilede paa ham.